

Sietve pakoltam, a bőröndöt elő se kerestem a pincéből, épp csak egy sporttáskát tömtem tele, mint aki menekül. A vízumot hamar kiállították, a repülőjegyre szűkösen bár, de megvolt a bankszámlámon a keret. Onnan messziről Akbár és Aszghár már hónapok óta, újra és újra leadta a hívójelet, de nem eddig nem lehetett. Határidők szorítottak kezek közé, egyik feladat a másikat érte, mint hívatlan látogatók a haladókli ágyánál. Csak annyit mondhattam nekik, hogy megyek, valamikor biztosan eleget teszek a meghívásnak. Akbár és Aszghár pedig várt rám, a maga időtlenségében.

A készülés napjaiban többször is elővett a kétely. A repülőjegy kis híján kéthavi fizetésemet tette ki. Teendőim minden elvégzett feladat után alaktalan csomókban kezdtek ismét sokasodni, de a húszórás repülőút kizárta a rövidebb kiutazás ésszerűségét. Ha meg óvatosan rákérdeztem, meddig nem volnék a terhükre, Akbár és Aszghár nem adott kézzelfogható választ. A lényeg a jövetelem ténye volt, ott-létem időtartamának egyszerűen nem tulajdonítottak jelentőséget. Bármennyire is aggódtam, hogy terhessé válhatok a számukra, ők ebben az aggodalmamban a legkevésbé sem osztoztak. A hazautazás időpontjának megválasztása ezért egyedül az én gondom maradt.

Már régóta telt úgy az életem, hogy a függöny széthúzódtott, én kézbe vettem a mikrofont, kiálltam a transzparens elé, és végigmondtam a szövegemet. A reflektorfénytől kivert a víz, de legalább ha megvilágítottak, a fénycsóva minden mást kitakart a teremben, és a hallgatóság egyetlen, egysejtűként pulzáló körvonallá változott. Máskor természetes fényben kellett rögtönzött emelvényekre állnom, és jól láthattam az embereket, amint sámlikon feszenegnek, vagy úrias karosszékekben terpeszkednek odalent, épp csak fél szemmel figyelve rám, de azért ujjukkal ütve a taktust, ahogy ömlenek belőlem a terméksmertető szavai, a betanult szlogenek, mint a salak gyomorrontáskor. Oldalt hosszú, leterített asztalokon érintetlen hidegtálak, kávégép és fagyalt sorakoztak. Golyóstoll lifegett az egyik kezemben, a másikban mikrofont szorongattam, amely tízpercenként sípolni kezdett. Naponta másztam meg az emelvényeket, léptem ki a takarásból a hallgatóság elé, és az emberek néha kivetítőkön figyelték, ahogy színes dobozaim mellett végigmondom a brosúrák szövegét.

Burns Katalin 59

BETEGSÉGEM AKBÁRNÁL

Akbár és Aszgar lakhelye, ha részleteiben nem is, de méretében és funkcionális bútorait tekintve olyan volt, amilyenek még itthoni zaklatott létezésemben elképzeltem. A közös szoba falán nemrég elmozgatott szekrények kísértetalakjai fehérlettek, a sarokban geometrikus mintájú, patyolat-
60 lattiszta kanapé terpeszkedett. Ajándékaimat, a literes mézet és a piros fóliás, kerek sajtadarabot hálásan, de minden meghatottság nélkül vették át. Akbár habozva ereszkedett a számomra elkészített ágy szélére, míg én farmeromból és combközépig érő tunikámból kivetkeztem. Aztán festékhiányos bőröm gyengéd és alapos áttanulmányozása után rám segítette az ajándékomat, a párnára kiterített kétrészes lepelruhát.

Az első napon, kábultan az időeltolódás okozta kimerültségtől, Akbár és Aszgar magas alakja közt vonultam végig a város utcáin. Amikor a foglaltságról kérdezősködtek, meg sem kíséreltem leírni a bemutatókat, a magentaszínű termékmintás dobozokat, a kezemben reszkető mikrofont, a bújókáló pánikot. Inkább a nyakam köré fontam az ujjaimat, és dekoratíván, de annál lassabban imitáltam a fulladásos halált. Arcukra kiült az elképedés, mint mindig, ha az otthoni életem folyásáról beszéltem nekik. Nem is kérdezősködtek tovább; a saját nyelvükön, egymás közt vitatták meg a dolgot. Valamin össze is szólalkoztak a fejem fölött, a selyemszövetű nyelv durva csomókba rándult, kezük az orrom előtt, indulatosan kaszálta a levegőt. Hosszú lépteiket lelassítva fogtak közre és terelgettek sarokról sarokra, egészen addig, amíg a sötétszürke, de enyhet mégsem nyújtó árnyékok ki nem nőttek a falak tövéből. Az este beálltakor értünk haza, amikor is ők ketten elővették billentyűs hangszerüket, és maguk mellé parancsoltak a szőnyegre, a patyolat sarokkanapé elé, hogy a reggelig tartó órákat végigskálázzam velük.

Az ajtónál megjelenő idegenek érkezését semmilyen figyelmeztető jel nem előzte meg. A házban a tévé sohasem ment, az internet kávézót szándékosan kerültem, nem gondoltam az olvasatlan üzenetekkel, az Akbár és Aszgar házán kívüli világgal; semmi sem emlékeztetett a gombnyomásra szétszaladó színházi függönyökre, a művházak előterében csicsergő tévésorozatokra. A két aktatászás férfi a bejáratnál ácsorogva várta a bebocsájtást, mivel a csengő nem működött. A külvilágot Akbár és Aszgar csak a nekik tetsző időközökben engedték be a házba, akárcsak a huzatot. A két férfi a korlátra könyökölve, a karhatalom munkásaira jellemző eltökéltséggel töltötte a várakozás perceit, és eszük ágában sem volt angolra váltani a szót, amikor az ajtórezen kidugtam a fejemet. Akbár és Aszgar alakja mögül méregettem a kormánybiztosokat (az egyiknek nyúlszája volt); kimérten csattogó mondataik nyelvtörökként visszhangoztak a fülemben. Amikor végre felém fordultak, egy vaskos borítékot nyomtak a kezembe. „Mindent az előírás szerint, és ágynyugalom, mert ha nem, jön a reptéri karantén” - záporozta rám sánta

angolsággal a nyúlászájú, még mielőtt bármit kérdezhettem volna. Ahogy távoztak, Akbár a patyolat kanapé elé kuporodott, hogy bekapcsolja a tévét.

Szembe-szomszédasszonyunk éppen akkor lépte át a küszöböt, amikor az egyórás híradó szalagcímei elárasztották a képernyőt. A kormánybiztosok által említett járvány tényét alig két napja hozták nyilvánosságra, a számláló tizenhat halálos áldozatról akkor ugrott tizenhétre. Az asszonyág a patyolat kanapé sarkára helyezkedett, elhűlve suttogott a szőnyegen gubbasztó Akbár és Aszgár feje fölé hajolva, mintha én ott se lennék, aztán sajnálkozva megcsipkedte kortalan, festékhiányos arcomat, és vilámgyorsan hátat fordítva igyekezett ki a házból.

Kinyitottam a borítékot. Nagy méretű, fehér tabletták voltak benne, három levéllel, a közepüket csík szelte át. A vízumom lejártának dátuma a boríték legalján szerepelt, az adagok száma megegyezett a hátralévő napokéval. Az egészségügyi minisztérium által sebtében összeállított kúrához irányításul épp csak annyi angol szöveget mellékeltek, amennyi a címzés helyére fért (napi egy darab, bő vízzel bevéve), egyébként pedig a borítékon szélről szélre, díszesen hullámzó írás húzódott, mint húsvéti tojásos minta. Akbárnak hasztalan mutogattam, a jelentését nem árulta el, válaszul épp csak együttérzően megsimogatta az arcomat, és visszaültetett a tévéhez, az angol szalagcímek elé. Hascsikarás, ájulás, láz, mindig ugyanaz a tünetegyüttes. Kizárólag kaukázusi típusú áldozatok, férfiak és nők, akik turistavízummal, rövid időre látogattak a városba. Néhány órás kórházi kezelés, halál a kórházban, halál a buszon. Halál otthon.

Kipattintottam az egyik tablettát, és egy korty vízzel lenyeltem. A szobámban szétráztam az ágyneműt, kihúztam a párna alól egy tépett, sötétkék hajgumit, Akbárét. Ebédig cincálgattam róla a fekete hajszálakat.

A gyógyszeres kezelés második napján, az utcán megtántorodtam, a tenyérem, a térdem lassított felvételben érte a betont. Akbár és Aszgár egyszerre nyúlt utánam, felváltva cipeltek haza a hátukon; a számból sűrű ragacs folyt az ingjükre. Jöttünkre az alagsorból előkerültek a nők, mindhárman tolakodva tapogattak; igyekezetüktől, ahogy a takaró alá tuszkoltak, a fejem hátra nyaklott. Még nem féltem igazán, mert ha az utazás előtti napok kapkodással teltek is, a javasolt védőoltásokat nem mulasztottam el beadatni: testileg felkészültem. Megadtam magam a gondolatnak, hogy történjen bármi is, annak itt és most különös oka van.

Még át tudtam fordulni egyik oldalamról a másikra. Lehámoztam magamról a ruhát, amelyet Akbártól kaptam (a bő nadrágszár az izzadságtól átázva már a combom tetejéig gyűrődött), és ha valaki az ágyamhoz jött, alvást színleltem.

Kirángatták alólam a lepedőt. A testemet rágörgették egy másik, szárazabb felületre, kicsomagoltak, betekertek. A napszakok hosszú, sötét aknáján zuhantam lefelé, faltól falig csapódva, a fejem kótyagos volt, nem kívántam semmit, legkevésbé nem a hidegtálat vagy a kávé, csak az érdekelt
62 igazán, hogy a kezem szabad-e vagy tele van, és hogy mikor gerjed a mikrofon. Egyelőre tudtam a szöveget, könnyedén haladtam mondatról mondatra; a lentiek unalommal, de elégedetten verték a taktust. Hátam mögött, a takarásban az ügyelő megkönnyebbülten nézett az órájára: a brosúra szövegének a felén már túljutottam.

Akbár ült az ágyam szélén. Égett a villany, a számba savanyú íz gyűlt. A falon, Akbár feje körül és az ablak előtt lengedező függönyön tapintatlanul, közönségesen kiabáltak a színek. Nagyot sóhajtvá erőt gyűjtöttem, hogy a falnak forduljak. Akbár megértette, mit akarok, megragadta a lepedő szélét, a szöveget kissé megemelte, és a testem egyszerűen, engedelmesen a falnak gurult. A kezem, amelyikben máskor a mikrofont tartom, kicsavarodva alám szorult, de a fal ismerős festékszagától azonnal megnyugodtam.

Nem tehettem mást, bíznom kellett a gyógyszeres kezelés hatásában, azzal együtt, hogy a tünetek egyre erősödtek. Értetlenül szemléltem testem reakcióját az új vírusra, és nyugalmat egyedül az adott, hogy fajtársaim szervezete is pontosan úgy reagált, mint az enyém. Kezemet a hasamra szorítva naphosszat tűnődtem otthoni lőtás-futásom értelmetlenségén, őszintén szerettem volna rájönni a rettegés okára, hogy miért tartottam annyira a rám szegeződő tekintetektől, és ha így volt, miért nem változtattam már régen pályát.

Számolni akartam a magamhoz téréseket és az álomba zuhanásokat. Abból tudtam, milyen napszak van, hogy Akbár vagy Aszgár ül az ágyam mellett, bár olyan is volt, hogy az egyik nővérük kuporgott mellettem, míg lent szólt a harmónium. Lehunyta szemem előtt láttam Akbárt és Aszgárt törökülésben, a patyolat kanapé előtt énekelni, hallottam vitaszerű felelgetésüket, az egymásba vágó, kántáló hadoválást. Ha a szemem csukva volt, még a hangjukat is meg tudtam különböztetni, mint két izmos, a szobámig kapaszkodó kúszónövényt.

Úgy hadakoztam a kórral, hogy közben észre se vettem, ki áll győzésre. Reméltem, hogy meghalni nem fogok, mert a nagy méretű, fehér tablettát időről időre leöntötték a torkomon, a számat megtörölték, és a dátumot kipipálták a falon. A nők közül ketten, naponta ötször megfogták a könyökömet, kiemelték az ágyból, és csoszogva az árnyékszékre cipeltek. A rekeszizmom hasogatott egy egész héten át, a nyirokcsomóim pofazacsokóként dagadtak ki a nyakamon. Hiába igyekeztek a háziak lehalkítani a híradót, az angol tudósításokból így is megértettem, hogy már negyven fehér áldozatot

szedett a járvány, a tetőzés idején Allah legyen hozzánk irgalmas, és eredménykedjünk, hogy akarata szerint, pár rövid nap alatt lecseng ez az áldatlan időszak.

Nem zárkózhattam el, hagynom kellett, hogy Akbár és Aszgar váltsa egymást az ágyam mellett, hogy jöjjenek, rám telepedjenek, és okos szemükkel, csendben nézzék végig a betegség fázisait. Néma együttérzéssel tűrték, ha a tehetetlenségbe belefáradva el akartam őket zavarni a paplan széléről. A többiek pedig, akik a sötétben, a takaráson túl, sámlikon és kemplingszékeken ücsörögve bámultak, hosszas suttogással kísérték szavaim alkalmankénti elapadását, amint felvont szemöldökkel adtam nyomatékot a mondandómnak. A késő nyári időszakban, amikor a levegő nem járt, annyiszor rugtam le a paplant, ahányszor rám terítették, és a langyos vizet, amelyet pohárban hordtak az ágyamhoz, a mellkasomra csorgattam, aztán végignéztem, ahogy a köldökömben összegyűlik. A szókimcsém az elutasításra alkalmas, legdurvább urdu elemekre csupaszodott. Mindez mégsem befolyásolta a háziakat abban, hogy a soha be nem csukott ajtón hívatlanul belépjenek, mint a színpalak mögé merészkedő, kíváncsi közönség, majd a paplan szélét finoman félreseperve, kíváncsian az ágyamra ereszkedjenek. Végül már a nyelvváltással sem törődtem, de az anyanyelvemen sem válogattam meg a szavakat, egyszerűen csak acsarkodva követeltem, hogy takarodjanak a közelemből. Erre felnyaláboltak, árnyékszékre tettek, vagy kicserélték az ágyneműt makacs mozdulatlanságba dermedt testem alatt.

Akbár csillogó szemmel meredt rám az ágy szélén, kinyitotta a száját, de a hang még nem jött ki rajta; az idő szétcsúszott, mint egy rosszul szinkronizált filmben. A könyökömre tornáztam magam. Borostája volt, nem lehetett később hajnali fél hatnál. „Menj el!” - kiáltottam fel olyan erővel, amelyet a lenről figyelő hallgatósággal szemben eddig nem mertem alkalmazni. Ebben a kivételes pillanatban kívülről is láttam magamat: szorításom Akbár vállán, kidagadó szemgolyóm mint egy fuldoklóé, vagy egy vajúdó aszszonyé. Ő zavartan pislogott rám, a fejét sajnálkozva megcsóválta, és óvatosan elhajolt állott szájszagomtól.

Visszahanyatlottam a párnára, homlokomat a laminált fa ágytámlához nyomtam, kezemmel hártó mozdulatot tettem Akbár felé, mielőtt eszébe jutna, hogy a párnára igazítson.

Délelőtt a paplan igazodásából észrevettem, hogy Akbár mellettem feketett az éjjel. A fejem kótyagos volt, ugyanakkor furcsán, féloldalasan könnyű is;

kétkedve túrtam, markolásztam a hajamat. Meglepett kiáltozásomra feljöttek a nők, és egy szatyorból előkotorták a fejem jobb oldaláról hiányzó hajtömeget, amelytől az éjjel szabadítottak meg. Szurkos ragacs csöpögött a tincsek-ről, beborította egészen addig a pontig, ahol az olló határozottan
64 lemetszette rólam. Elfelejtettem becsukni a számat, csak meredtem az asszonyokra, meg a ragacsos hajcsomóra Akbár nővérének pusztá kezében. Akkor egy asszony hozzám lépett, nyugtatólag megsimította a homlokomat, majd lassú csigavonalat rajzolt a hasára, az ujját feltolta a mellén, a torkán a szájáig, és a végén a hajamra mutatott. Ahogy végzett a gyomrom tisztulásának magyarázatával, gyengéden megtámasztotta az államot, és a számat egy marék széntablettával tömte tele.

Még aznap este, vagy másnap hajnalban bekövetkezett, hogy elfelejtettem a szöveget. Az első sorban szuszogó túlsúlyos háziasszonyok gyanakvón hunyorogtak rám, a kertszékek műanyag lába ívesen meghajolt alattuk. Őket még jól láttam, mert a színpad pereméhez közel helyezkedtek el (ilyen színpaddal még sohasem volt dolgom, jobban megnézve inkább hasonlított kifutóhoz). Soha jobban nem voltam tudatában annak, hogy hol vagyok, csak az járt az eszemben, hogy kiestem a brossúra szövegéből, és a taktus odalent elhallgatott. Nem lepett meg ez a fordulat; a tény, hogy mindig ettől rettegetem, próféciaként magában hordozta valamikori beteljesedését. Most pedig, hogy a brossúra bemagolt mondatai megsemmisültek, a színpadi rutin az asztalkához vezérelt, ahonnan a sűrűsödő köhintések közepette, remegő kézzel leemeltem egy magentaszínű dobozt. Előhúztam belőle a sikerterméket: az áramvonalas kertigrill-gyújtót, és magasra emeltem, mint valami relikvíát. Nagy levegőt vettem (a fülkagylómból kipiszkáltam Akbár sötétkék hajgumi-ját), és útjukra eresztettem a maguktól nyelvemre gyűlő szavakat, saját, rögtönzött termékismertetőmet, szemléltetésként kétszer-háromszor megnyomva a szerkezet gombját, így löve keskeny, kardszerű lángcsóvákat a színpad állott levegőjébe. A mondataim most könnyedén követték egymást, a gondolatok egymásból következtek, és egyik kezemben a mikrofonnal, másikban a grillgyújtóval a kifutó szélére álltam, hogy hangsúlyos befejezést adjak a monológnak.

A háziasszony sikkantása szelte ketté az utolsó mondatot. Jobbomon, a függöny szegélyén akkor harapództak el a lángok, valaki már poroltóval tüsténkedett lentről, de a tűz hirtelen a színpadi kötélzetbe kapott. „Gyorsan, le!” - intett felém az est háziasszonya, mielőtt a másik poroltót a lángokra irányította volna. A nézőtérén már csak az egymásra borogatott székek me-redeztek a kikapcsolt szpotlámpa alatt.

Ácsorogtam egyedül a gyorsan harapódzó lángok között, és most az egyszer, épp úgy, mint amikor az ágyamból Akbárra kiáltottam, kívülről láttam

magamat. A lángoló kötélzet a magasból pontosan eléem zuhant; a csattanás, miután ujjaim a grillgyújtót elengedték, alig volt hangosabb a lángok sercegésénél. A tűz, ez a váratlanul kínálkozó megoldás egyre csak emésztette a színpalakat, nyakatekert életem folyásának díszleteit, miközben a vesztély teljes tudatában, mégis csodálatosan megkönnyebbülve álltam 65 magamra hagyatva, a lángokban úszó színpad közepén.

Akbár egy széken állt, kicserélte a csillárban a villanykörtét. Háttal ügyködött velem, mégis tudta, hogy ébren vagyok. Ahogy elkészült és az ágy szélére helyezkedett, már csak megszokásból csattantam rá. Idegesített, hogy kívár, már megint vár valamire. Hogy hőség van, de a homloka száraz. Felülről nézett rám, és rejtélyesen mosolygott, mint egy tévés kvízzjáték műsorvezetője. Felhajtotta a paplant, megragadott a két karomnál, és előre döntött, mint egy bábút. A hátamon feltúrta a ruhát, és egy nedves rongyot nyomott a bőrömhöz. Ültömben ugrottam egyet, fahangon felnevettem. A hideg víz végigszaladt a gerincemen, átázta a lepedőt. Amikor Akbár nővére megjelent, hogy tovább mosdasson, kiszőrösödött lábszáraimat már a magam erejéből emeltem meg. Az asztalkán, az utolsó megkezdett levélen öt tablettá maradt. Aznap este keltem föl először.

A díszletéges éjszaka óta sikerült elhinnem, hogy a szérum nehezen bár, de felülkerekedett a kóron. A kenyérlepényt még két napig kihánytam, később is csak úgy maradt bennem, ha étkezés után egyenes, felpolcolt derékkal ültem végig egy órát. A hazautazás gondolatát először még nem tudatosan idéztem fel, csak hagytam, hogy meglepjen az egyik lépcsőfordulóban, vagy amikor a számhoz emeltem a kanalat. Volt, hogy elnehezültem tőle, megfeküdt, mint gyors vacsora a szűk gyomrot. Hat hete nem láttam otthoni postát, a telefonom lemerülve kallódott az útitáska mélyén. Nagyjából felgyógyultam már, a napok telésével tudatosan vettem búcsút itteni életem minden rendszeres történéstől, főleg a harmóniumszótól, a két vaskos folyondár-hangtól. Hálás voltam, ha Akbár vagy Aszgár felmászott hozzám a lépcsőn, nem küldtem el az asszonyokat sem, akik adagonként, összehajtogatva hordták fel frissen mosott régi és új ruháimat, hogy a táskámba rendezgessék őket.

Éjjel nem álmodtam, már harmadszor volt így. Segítség nélkül bújtam be az ágyba, tisztálkodtam és ettem. Összesodort selyemkendőbe kötve hordtam a hajamat (a hosszabbik felét, hogy egyforma legyen, álomban levágtam valaki). A nemzetközi hírcsatornán kerekasztal-beszélgetést tartottak a járványról. A kór terjesztője a boncvizsgálatok szerint az egyik fehér áldozat volt, és a megfertőződésnek még az sem volt feltétele, hogy mi, gyanútlan kaukázusi férfiak és nők, ebben a távoli országban egymás közvetlen közelébe

kerülünk. A helyi hírcsatornák a járvány végső stádiumáról tudósítottak, pedig a nem-hivatalos statisztikák szerint így is jutott minden napra egy haláleset.

66 A hazaút előtt három nappal, az esti híradó előtt visszatértek a kormánybiztosok. Egy fehérvérű orvosot is hoztak, aki a nyúl-szájú utasításáig meg sem mozdult, csak a korlátnak dőlve méregetett hidegen, vizsgálgatva az arcszínemet, a fogyásom mértékét. Aztán az utcai fényre hívott, óvatosan lehúzgálta az alsó szemhéjamat, megtapogatta a nyirokcsomóimat, majd szó nélkül félreállt, hogy egy kartonra firkálja a vizsgálat eredményét. Akbár besietett a házba, és hamarosan visszatért a majdnem üres gyógyszerlevelekkel. Nem árulta el, mit mondott neki az orvos miközben a paksamétát meg a pecsétjét a táskájába pakolta, mint ahogy egész este senki sem szólt hozzám, még a tévétől sem parancsoltak el, párnákkal bástyáztak körül a patyolat kanapé tetején.

Sötét a ház, ahogy felriadok egy rugó pattanására a derekam alatt, és zoknit húzva elcsoszogok a lépcsőig. Csend van, nyilván mind a mecsetbe mentek. Az alhasam lefelé húz, mintha álmomban súlyokkal rakták volna meg. Akbár nővérét hívom, hátha egy falat kenyértől erőre kapok; először csak megemelem a hangom, aztán már kiabálok is, de hiába, ő sincs itthon. A tévészoobában, ahol tegnap a járványügyi állomás aktuális jelentését néztük, a függönyöket elhúzva találok; a kevés bútor közt könnyen haladok az alagsorig. A kenyerek elfogytak, a kosár alján egyetlen vöröshagyma szárad, de a belseje még ép, ha sikerül kiegyenesednem, oda is rakom a vizet. Csak előbb felmegyek még egy kicsit a kanapéra, pokróc híján egy díszpárnával betakarom a derekamat. Ágnyugalom. Itt fognak megtalálni, a patyolat ágyon, ide nem szabad hánynom. A rekeszizmom remeg, de hiába húzódkodom a kanapé szélére, nem ürül semmi. Nem értem, hogy eshettem vissza egyetlen éjszaka alatt; minden olyan jól alakult tegnapig, a minisztériumi emberek érkezéséig. Jól emlékszem a naptárra a fenti szoba falán: egyetlen szem gyógyszer sem maradt ki. Otthon az augusztusi burjánzások ideje van, ha hazajutok, a nagy fehér tablettát kis kékre kell cserélnem. Jó Isten, ne hagyj el. Ha mégsem jutnék haza, a kór, a kúra is értelmét veszíti, hiába volt a tűz, a díszletégés. Mikrofonos kezemet a homlokomhoz szorítom. Jó Isten, adj most erőt. Lehunyom a szemem. Akbár és Aszgar kísér az utcán, kétoldalról közrefognak; a város határán, a reptér felé vezető terelőútnál magamra hagynak, és visszatérnek oda, ahonnan az első jelet is leadták: a maguk időtlenségébe.